

og Taleban på den anden side, overbevist om, at Taleban ikke får lov til at herske på egen hånd og på egne præmisser i Afghanistan.

Vi kan ikke forlade Afghanistan, før vi har opbygget et politi og et militær af en styrke, hvor Afghanistan kan varetage sin egen sikkerhed. Men jeg vil gerne understrege, at nøglesætningen, målet, i den danske Afghanistanstrategi og forhåbentlig i det hele taget den vestlige verdens og verdenssamfundets Afghanistanstrategi for Socialdemokratiet så hurtigt som muligt er at få en mindre og mindre fremskudt militær indsats og en større civil indsats, i takt med at vi gør afghanerne i stand til at varetage deres egen sikkerhed. Og lige så lidt – og det tror jeg er vigtigt – som man kan tro på nogen form for stabilitet i regionen og i verden ved en øjeblikkelig tilbage-trækning af fremmede styrker fra Afghanistan, før afghanerne er blevet rustet til at klare deres egen sikkerhed, lige så lidt kan man med alle historiske erfaringer og kendskabet til pashtunske holdninger tro på, at man kan vinde ved en vedvarende tilstedeværelse af 100.000 hvide soldater i Afghanistan. Så vi står i afvejningen mellem de her to kendsgerninger: Vi kan ikke gå nu, og vi kan ikke blive der i det lange løb. Også alle dem, som er enige med os i, at Taleban ikke skal vinde, hvad enten det er dem, som mener, at de har fælles interesser med os i Pakistan eller Iran for den sags skyld eller andre steder i regionen, siger, at man ikke kan fastholde en vestlig, en hvid, militær tilstedeværelse i det lange løb; vi skal ud af det.

Så jeg forstår godt intentionerne i Enhedslistens forslag, men jeg er enig med dem, der har sagt, at man, hvis man praktiserede det nu, ville umuliggøre en stabil løsning i det lange løb.

Kl. 20:06

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken til hr. Søren Krarup, Dansk Folkeparti.

Kl. 20:07

(Ordfører)

Søren Krarup (DF):

Jeg håber ikke, at forslagsstillerne tager mig det ilde op, når jeg betegner dette beslutningsforslag som spil for galleriet. Der er jo tale om et ikke ukendt forsøg på at slå på de gamle strenge fra tresserne og halvfjerdserne, hvor alt, hvad der var antiamerikansk og pacifistisk, var populært i udvalgte kredse.

For så vidt er det Blekingegadebandemelodien, der spilles om igen, og jeg har næsten medfølelse med forslagsstillerne, fordi tv-transmis-

sionen her fra Folketinget nu er forbi. Forslagsstillerne får ikke det propagandamæssige udbytte af forslaget, som de har håbet på. Men jeg spørger også mig selv, om de ikke er alt for sent ude og tager alt for meget fejl af tiden og situationen. Sådanne forslag, rettet mod USA og militæraktioner, kunne som sagt give gevinst, dengang tiden stadig var præget af 68 og stemningen omkring Vietnamkrig og klassekamp. Men det er jo fortid nu. Det er virkelig fortid, ligesom Enhedslisten på mange måder er fortid.

Stemningen i Danmark er den anden. Afghanistanindsatsen er ikke upopulær i den danske befolkning. Tværtimod er der en bred folkelig enighed om, at vi i Danmark og i den vestlige verden må forsvare os imod den terrorisme, der er rettet mod os. Danskerne omfatter deres soldater i Afghanistan med sympati og bakker dem op. Tænk blot på, hvordan de modtages ved deres hjemkomst, tænk på marchen gennem Holstebro, tænk på den spontane hyldest ved mange forskellige lejligheder.

Vi danskere takker soldaterne og finder deres indsats nødvendig og beundringsværdig. Tiden er skiftet markant siden 1970'erne, hvor den politiske korrekthed kunne rejse en moderigtig forargelse imod militære midler. Nu er det den politiske korrekthed samlet i Enhedslisten, der rejser ikke en forargelse, men en hovedrystende overbærenhed og afstandtagen. Og det er jo i sin gode og nødvendige orden.

Danmarks deltagelse i krigen imod terror er rigtig og på sin plads, siger danskerne i dag. Vi ved alle sammen, hvad der udgik fra Afghanistan i september 2001, og vi ved, hvorledes Taleban og Al-Qaeda søgte at ramme USA for at ramme os eller den vestlige verden. Derfor deltager vi nu i kampen imod Taleban og imod den islamiske terrorisme, der har åbnet en krig imod os. Derfor er det påkrævet, at vores soldater kæmper i Afghanistan. De kæmper for os. De udfører et godt og påskønnet arbejde, når de med militære midler sammen med vore allierede søger at bekæmpe terroristerne og at gøre Afghanistan til et mere fredeligt og sikkert samfund. Derfor skal de naturligvis ikke trækkes tilbage, før den opgave løst.

Men sammen med de militære midler hører de civile, hvor vi sammen med de samme allierede søger at etablere et ordentligt og nogenlunde velfungerende samfund. Skoler, sygehuse, samfærdsel, der er mange civile opgaver, som Danmark bidrager til, for det militære og det civile er her led i den samme opgave.